

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב אֶהָרִן אֶת
הַחֻטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וּכְפַר
בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ:
וַיִּקְרָא טו ו
2. אֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת מֹשֶׁה
בְּהַר סִינַי בְּיוֹם צִוּתוֹ אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִקְרִיב אֶת
קֶרְבָּנֵיהֶם לַיי בַּמִּדְבָּר
וַיִּקְרָא ז לח
סִינַי:

הגהות הב"ח

(ח) תר"ה (בדף הקודם)
 דמשמע
 להורו דמני: (בא"ד)
 מוהקדמו: הוה נפקא:
 (א) ולידלמא רב
 דמוקי: סבר כדש"א דמוקי
 פלוגתיהו קודם הוה
 ל"ת ר"ת כ"ל ותיבות
 ופליגי קודם הוה נחקק:
 (בא"ד) ואיכא רבנן
 דרבי דפליגי: (תוס')
 ד"ה ואידך וכו' משני
 והתירויהו כדי וסבא
 בעית אימא י
 הנה ונהל:

מוסף רע"י

בְּדִי נִסְבָּה. שְׁלֵה לְצוּר
(סוּסָה יֵט) מִיָּד לֵאלֹהִים
אֲלַטְרִין לְמַתְנִיָּה וּמַנִּיָּה
מִדְּרָבָה (קְדוּשִׁין ה) מִפְּקָא.
בְּרַ בְּרַ חֲנָה נִפְקָא.
וְקִסְ"ד אוֹ אֲלַצֵּה אוֹ כְּהוּנָה
וְאִין לֶךְ בְּכָל אֵלֹהִים שְׁלֵה נֶאֱמַר
בְּכָן בְּהַקְרִצְתָּ (וּבְחִים צִח).

רבינו גרשום

[illegible]

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

אוחזו בראש וזגוף ומוז. לאחר מליקה הויא הזאה כדכתיב בחמאת העוף ג'י שמיעת קול (ויקרא ה) והזה מדם החמאת וגו': מאי קאמר.

דהא אוחז בראש ובגוף משמע שלריך לאוחזן שניהן בתוך כף ידו ולא סגי ליה לאחז בראש או בגוף ומנא ליה הא בחטאת: כשהוא

אחוזו בראש ובגוף וכו'
ובגוף ומוזה מאי קאמ
כשהוא אחוז הראש
כשהוא אחוז הראש
בסימן אחד אף כאן ב
ות"ק וכי מאחר דנש
והקריבו למה לי אי
מאי כמשפט כמשפט
ומלך והקטיר הוה
בראשו של מזבח א
מזבח השתא דכתב
ביה נמי הא ^ג חטאת
מן החולין מגולן אמר
י' והקריב אהרן את

על קיר המזבח^א זה קיר התחמון כו'
בפרק קדשי קדשים ויזין דמיביע לן
למילתא אחרייתא לא אליס למעקר
היקישא דכמשפט מההוא דסליק מיניה
דאיכא למרשס היקישא דמליקא
הקטרה לענין ראש המזבח והיקישא
דכמשפט לענין אחית ראש וגוף:
השאל דנתיב והקריבו. על כרחך
עקריה מיניה דחילוק לגמרי משמע
ליה לתנא קמא דלא תיגמר מיניה
כלל ואוקומיה אחטאת בזמה ומהשתא
דריש מומלק והקטיין לגמרי איתקש
הקטרה למליקא זין לענין ראשו של
מזבח זין לענין הראש צעמנו והגוף
צעמנו: **משלו ולא משל איצור.**
מתרומת הלכה: משלו ולא משל
מעשר. דתרי אשר לו כתובים
בפרשה ואפילו לרבי יהודה דלמרה

מעשה ממון הדיעט הוא להביא אחת אשר לו למעמטה: ציוס וצידו הימניה נמי צפר יום הכפורים כחצי [ויקרא טז] כי ציוס הזה יכפר וכתיב ביה אכצע וכהונה והזה באכצעו אל פני וגו' [שם]: **מציוס וכוווס נפקא**. למה לא יתייבא מחטאת בהמה הא כלבולה קרננות כתיב ציוס וכוווס וכוווס לא יריה למשמע ציוס ולא ציללה וכל הקרננות במשמע: **כל מקום שחלמה אכצע וכהונה**. ומוקמינן בפר"ק דמנחות (דף י:) או אכצע או כהונה וגמר ממאזרע עני דכתיב ביה [ויקרא יד] וטבל הכהן אכצעו הימניה ומיניה ילפינן לכל היכא דכתיב כהן או אכצע שחאה עבודה צימין ובעולת דבה כתיב כהן [שם א] והקריב הכהן: ואידך. הא דלוקמינן במנחות או אכצע או כהונה הני מילי לרבנן אבל לרבי שחאן אוקמינן ההם דכהונה ציעיא אכצע דלע"ג דכתיב כהונה אי לא כתיב ביה אכצע לא גמרינן בה ימין וט"ק דלעיל כ"ט כצירה ליה: וט"ק. דלמך [בא]. כמשע חטאת בהמה: ור"א בר"ש. דלמך [בא]: כמשע חטאת העוף ומפיק היקישא לאחיות ראש וגוף: מול עורף. בעולה מנא לכו תרתיינן לא מצי גמרינן מיניה דאי מאטרכא לן היקישא למול עורף חו לא ילפת מיניה אחיות ראש וגוף דחילוקא דהקריבו לגמריי ממעט להבדלה בעולה מדין חטאת דהכי משמע חלק הכתוב בעולה ממליקת חטאת והטעינה הבדלה וכל שיטתו בשחיטה ישנו בהבדלה: **גמרי מליקת חטאת**. כמה מצינו מזה מליקת האמורה בחטאת פירש ק"ב הא הכתוב מול עורף אף כל מליקת אינה אלא ממול עורף: **בולגני צבורין**. לשון משנה: ה"ג במתניתין **חלת האיצוב שצוה ושצוה פסול**. חלת האיצוב כשמתחילין להביא נוטה יפה אצובה קציב לזואר פסולין בזה וצוה שכן מפרש בגמרא [ע"פ] דבצני יונה פסולין משום גודלן וצבורין מפני קוטנן דיזאו מכלל קטנים ולכלל גדולים לא צאו: **בב' ט' טורין גדולים ולא קטנים**. אחרים דקרא קאי: **גדולים ולא קטנים**. לקמיה [שם] מפרש מאי משמע: **שיכול ושלל דין הוא**. אי לא דכתיב תורים הוה ילפינן מדינא דקטנים דקטנים:

והלא דין הוא משמע דכלאו האי קרא היה לו לומר ק: **שיבול**
קטנים מקל וחומר ואם מאמר ואי לא כמיב קרא דתורים לא
אי לא דלקיש רחמנא תורים לבני יונה דמינה ילפינן בסמוך דת
משמע תורים זין גדולים זין קטנים ואשכיל כלל קל וחומר והו
מאי למכתב זין יונה ותבני דהשתא לא הוה מקיש תורים לבני יונה
כמו דהדיא בני יונה וזני תורים והוה אמינא מקל וחומר דכולם כש

כב.

ואפילו קודם הזהה פנינו ואל"ת לרצ חסדל ורצו ואצ"י אח"י מוקמי
מתנינן דל"א כר"א צ"ר שמעון ה"ל לנאורה מתנינן קודם הזהה
דומ"א דרש"א דקמ"י חטאת העוף כ"ל ה"ל ה"ל עושה מולק ראשו
ממול ערפו ואינו מדל"ל ומו"ה כ"י וי"ל דמשמע (ה) ל"ה דמתנינן

אף כאן אורחו בראש
הכי קאמר מה להלן
בגוף מזה אף כאן
גוף מזה אי מה להלן
מן אחד ת"ל והקריבו
א לן מומלק והקטיר
והקריבו הוה אמינא
טאת העוף ואי משום
מינא ^(ב) מה הקטרה
מליקה בראשו של
חמנא והקריבו דרוש
ומה דאינה באה אלא
ב חסדא דאמר קרא
החטאת אשר לו
ולא משל מעשר ביום
די נסבה ידו הימנית
קא דאמר רבה בר
ש כל מקום שנאמר
לא ימין ואידך כהונה
עיא כהונה ותנא קמא
ממול העורף מנא להו
מתני' כשר בתורין
בני יונה פסול בתורין
זה פסול: **גמ'** ת"ר
ם קטנים פסולים
יים גדולים פסולין
פסול בבני יונה
בתורין תנו רבנן
שיכול והלא דין הוא
ומה

קסא דאפילו לרש"א לא פליג אלא לאחר הואה ויכא למימר לדרבנן
דמתניתין דזבחים (דף קד: טז:) מילי טעמא העוף מעבד דרב הוא
סבר כר"א דרבזי שמעון דהא מהדר הש"ס במעילה לאוקמי כל סתמא
דמתניתין כוותיה וי"ל דרעמד מתניתין דקמיי הדליל פסול קודם
הואה ואח"כ אפילו כר"א רבי שמעון וסוגיא דזבחים דדליל מתניתין
בואה כרז"א אחי כרב אלא בר אבא דקאמר דמעילה דדמ מילי
טעמא העוף מעבד ואיכא רבנן (ו) דפליגי עליה דרז"א אפילו
לרב הואה דמדקאמר שמעתי שמדלילין משמע דפליגי רבנן עליה
וסברי דמילי מעבד אבל סתם מתניתין דזבחים אחי ספיר כוותיה
דמפירשנו: **ט"ז** והקריבו. מה שפירש בקונטרס דאיכא ליכא
למימר דרבי ישמעאל קאמר דומלק והקטיר סמך אין נראה דמולק
והקטיר ליכא לאוכוחי מיניה דלא נימא איכא דהא אינטרין לראשו
של מוצח אלא מקבירא בעלמא אית ליה לרבי ישמעאל דלמול עורף
אקשיניה תדע לת"ק ורבי אלעזר לא צעו קאמר עורף אלא יליפין
בזמא מניין מליקא ממליק: **ואידך** בהונה בעי **אבצע**. בסוף
התורה (מנחות פג.) משני ידו הימנית כדי נסבה וצפוק ס"ל טעמא
(דזבחים דף נח.) משני תריווייהו (ט) כי הכא ס' וגראה דלמ"ד דבר הלמד
דב"ש אינו חוזר ומלמד דביקש ל"ל דכדי נסבה דלצבע ט' טעמא גופיה
ילין בגוריה שזה ממלצור דהיינו ימין (ט) צפ"ק דזבחים (דף קד:) וצפ"ק
דמנחות (דף ק:) ואם כן היכי מצי למילף עולת העוף מטעמא
מהיקשא דכמספט: **נמצא** בשר בתורין ב'. אצרייחא דהכא
לא שייך למידק האי נמצא למעוטי מאי כדדייק לעיל^ט אמתניתין
דנמצא כשר דשחיטה פסול במליקא דהך צרייחא אמתניתין קיימא
לפרוש דתורין גדולים כשרים ב' וההי נמצא כמו שאמרנו
משנמנו^ט אבל לעיל לא לריך נמצא כלל נמצא דכבר אשמועינן
ירשא דשחיטה מן הגזר ומליקא מן העורף ואם שניה בזה וצוה פסול:
שיבול והלא דין הוא. בשום דוכתא ל"ג תריווייהו דשיבול
משמע דאי לאו האי קרא לא הוה אמינא הכי אבל
מה בני יונה ב'. פירוש אי לאו קרא דתורים הייתי מכשיר אפילו
ידעינן תורין כלל דכשרים לקרבן ויש לומר דהכי פירוש שיבול
קטנים לא אלא היה כתוב תורים רחוק מצני יונה דהשם היה
ידעינן אלא דניחא ליה למנקט למילף בקל וחומר אי נמי דהוה
איכא למימר דקאי נמי בני תורים ומכל מקום גדולים כשרים מדלא
ת"ל תורים דמשמע גדולים דוקא דמפרש לקמן דומיא דבני יונה:
ומה

זמנה

**עין משפט
נר מצוה**

קנש א מיי פ"ה מהל' עבודת יוה"כ
הלי"ג:
קם ב ג מיי פ"ג מהל' איסורי מוצח הלכה
:3

שימה מקובצת

[illegible]

בס"י: